

ændres eller forstaaes paa anden Maade, end at disse to Alternativer ville komme ind under Paragraphen; men jeg paastaar tillige, at disse to Alternativer ere saa forskellige, at, naar Straffen skal afmaales efter Hensigten med det paagældende Foretagende — hvad man jo ellers finder at være rigtigt — saa maa det sidste Slags Foretagender betragtes langt mildere end det første, og det er med Hensyn dertil, at jeg har meent, at en Medsættelse af Mulcten i § 1 kunde være hensigtsmæssig. Den ærede Minister meente, at § 2 ikke skulde kunne anvendes paa „hændelige“ Bestadigelser af Telegraphapparatet. Jeg forstaaer § 2 saaledes, at den ogsaa kan anvendes paa „hændelige“ Bestadigelser. § 2 indledes nemlig saaledes, „fkeer det af Uagtsomhed“; men dette lille Ord „det“, gaaer jo paa Alt, hvad der indeholdes i § 1, og, naar der i § 1 omtales Foretagender, hvis Diemed ikke er ligefrem Bestadigelse af Telegraphapparatet, saa maa § 2 ogsaa kunne anvendes paa saadanne Tilfælde, hvoraf igjen, mener jeg, følger, at § 2 kan anvendes paa reent hændelige Bestadigelser af Telegraphapparatet; thi § 1 indeholder, som jeg har sagt, Bestemmelser om Foretagender, som ikke have til Diemed at bestadige Telegraphen.

Mit Vædringsforslag om Udelabelse af Slutningen af § 2 troer jeg dog virkelig har endeel for sig, og jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan indsee Andet, end at en Anmeldelse om, at en Mand ved Waade har bestadiget et Telegraphapparat, maa, dersom den skal have Noget af betydning i den her omhandlede Henseende, af ham foregaae, inden der indledes Undersøgelse imod ham; jeg troer, at, naar Anmeldelsen ikke fkeer før Undersøgelens Begyndelse, saa vil den ikke blive betragtet som en „Anmeldelse“, men som en Tilstaaelse. Jeg skal ikke videre omtale, hvad den ærede Rigsdagsmand for Bølle (Hjort) bemærkede om, hvilket af disse Forslag maaskee meest ville finde Anklang her i Salen. Dersom jeg skulde svare ham derpaa, kommer jeg til at omtale mine to andre Vædringsforslag; men, da de ikke ligge til Forhandling, kan jeg ikke gaae ind derpaa.

Sustitsministeren: § 1 i Udkastet kan

ikke anvendes paa andre Handlinger end saadanne, som efter vor Lovgivnings almindelige Regler maae ansees for forsættelige Forbrydelser. Jeg udviklede tidligere, hvorledes dette Begreb er at forstaae, og, for at oplyse det, henviste jeg til et Par Anordninger, hvori lignende Forhold omhandlede; og ligesaa vist er det, at § 2 ikke angaaer „hændelige“ Bestadigelser. § 2 angaaer vel saadanne Handlinger, som omtales i § 1 i det Hele, — men dog kun forsaavidt Bestadigelse bevirkes ved Uagtsomhed. — Modsatningen til Forsæt er deels Uagtsomhed og deels Hændelse; men Betingelse for Anvendelse af § 2, ligesom Betingelse for Straf i det Hele, hvor intet Forsæt er tilstede, er Uagtsomhed, og ved Uagtsomhed forstaaer man, at Vedkommende tilstedesatter den Opmærksomhed, som efter Forholdenes Bestaendighed kan fordres af en sindig Mand. Hvor altsaa en saadan Opmærksomhed ikke er tilstedesat, bliver Handlingen hændelig, og vil hverken efter denne eller efter andre Love være strafbar. Det er vel ganske rigtigt, hvad den ærede Rigsdagsmand har anført, at den Fritagelse for Straf, som sidste Punctum i § 2 hjemler, ikke vil komme til Anvendelse, medmindre Anmeldelsen er fkeet, førend en Undersøgelse er indledet med Vedkommende; men det forekommer mig, at det ligger i Sagens Natur, hvad der ogsaa er befalet i Udkastet, at den Vedkommende uopholdeligt skal gjøre Anmeldelse, at han ikke skal vente, indtil der er indledet en Undersøgelse, hvilket muligviis først vil fkee lang Tid, efter at Bestadigelsen er foregaaet.

Da ingen flere begjærede Ordet, ffred man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Alberti:

§ 1 forandres „50“ til „25“
forkastedes med 42 Stemmer mod 15.

2) § 1 (see Anhang Spalte 523)
vedtoges med 51 Stemmer mod 3.

3) Forslag af Alberti:

§ 2 forandres „10“ til „5“
forkastedes med 42 Stemmer mod 16.